

Szulyovszky László hagyományt teremtett

Ismét március 15., ismét Nyíri erdő, Szent Hubertus park, ismét jó idő és több mint ezer ember. Címszavakban így jellemezhetjük a Szabadságharc 1848-49 Alapítvány és a KEFAG Zrt. bé-kés, meghitt megemlékezését.

Az ünnepséget Nyitray András kuratóriumi elnök nyitotta meg. Köszöntőt mondott Sulyok Ferenc, a KEFAG Zrt. vezérigazgatója kiemelve Szulyovszky László szerepét, aki éppen 40 évvel ezelőtt indította el – ha nem is legálisan – a mára már a magyarság körében világhírű rendezvényt, melynek kétségtelen ékköve a hajdani erdészházban látható gyűjtemény. Kocsis Tibor, az X-faktor győztese énekelte el a Himnuszt, Futsek Soma, budapesti gimnazista mondta el a Nemzeti dalt. A Móríc Zsigmond Általános Iskola diákjai jól szerkesztett, visszafogott, lendületes műsort adtak.

Dr. Kerényi János kormány megbízott ünnepi beszédének szerkesztett változatát közöljük

„Magyarországon 1848-ban egy új ország megteremtésére nyílt lehetőség. Az áprilisi törvények egy csapásra Európa legkorszerűbb polgári demokráciáját teremtették meg.

Ez a demokrácia sajnos akkor nem létezhetett sokáig, Európa nagyhatalmai nem hagyták, hogy egy olyan modern kezdeményezés, mint a miénk teret hódíthasson magának, mert félt, hogy az nem maradna országhatárainkon belül, aminek eredményeül szellemiségünkkel az akkori világhatalmi berendezkedést veszélyeztethettük volna.

A szabadságharc idejére Európa egyik felén a jobbjágyrendszert, mint a fejlődés és a lakosság boldogulásának legnagyobb akadályainak egyikét már régen eltörölték és a gazdaság már régen virágzásnak indult. Eközben Magyarországon a lemaradás eredményeül az élet egyre jobban elnehezült. Az emberek munkájának gyümölcsét a közterhekből részt nem vállaló, hazája iránt közömbös uralkodó elit élte fel.

A szabadságharcról tanulhattunk az általános iskolában, majd a középiskolában is és gyakorlatilag minden évben hallhatunk arról a megemlékezéseken, ünnepségeken. Mindig megismerhetünk azzal kapcsolatosan egy újabb információt, egy újabb gondolatot, de lehet, hogy egyes részleteit már el is feledjük. Ezzel az alkalommal kapcsolatosan azonban egy dolog egészen biztos, hogy minden évben eszünkbe jut

és előhoz belőlünk egy rendkívül jóleső meleg érzést, egy olyan érzést, amely azt diktálja, hogy menj, indulj! Nem tudod, ugyan hogy hová, de úgy érzed, hogy a hazáért és magadért is menned és tenned kell neked is, mint ahogyan sok évvel ezelőtt tett Petőfi,

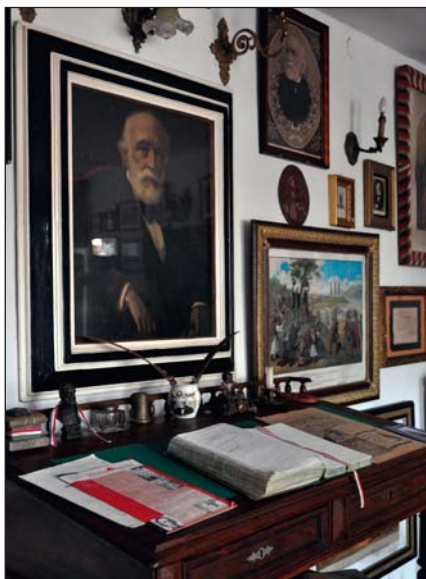

Kossuth, Görgey és sorolhatnám, mert dühít valami ismeretlen, de valahol mindig ott lebegő tehetetlenség érzése, átérezed azt az igazságtalanságot Te is, ami a hazádat érte.

Ugyan emberöltők teltek el 1848 óta, a márciusi ifjak által világra hívott szellemiség még a mai napig olyan erővel bír, ami mégis mindig tennivágyásra készítet minden magyar embert. Ezekben a pillanatokban megfeledkezünk a mai világunk csataterén ránk nehezülő terhekről és gondokról és mi is inkább ott szeretnénk lenni és azt a csatát megvívni.

A következő pillanatban azonban visszatérünk a mindennapjainkba és újra feltesszük magunknak a kérdést: Mégis most mit tehetnénk? És legtöbbször már ott is a válasz. Most már minden mindegy, és megpróbálunk beletörődni ebbe.

Aztán a következő megemlékezés alkalmával újból fellobban bennünk a

tűz, ami újból, legalább ilyen gyorsan el is alszik, hiszen mit tehetnénk?

Higgyék el nekem, hogy nagyon is sokat. Bármennyire is hihetetlen a jelenlegi helyzetet csakis Önök, Mi közösen tudunk változtatni.

A magyar nép rendkívül erős és mint azt a történelemben már kétszer alkalommal bizonyította, mindenáron ragaszkodik a szabadságához és önálló boldogulásának lehetőségéhez. Amikor valódi végveszélyben voltunk, mindig összefogtunk és a szabadság és tisztesség jegyében a legtöbbször emberfeletti, az elvárhatónál lényegesen komolyabb teljesítménnyel számtalanszor vívtunk ki már magunknak akár világszintű elismerést is.

Akkor mégis miért lehet az, hogy egy ilyen erős és nagy múltú nemzet lakossága jelenleg magához méltatlanul kell, hogy éljen. Miért érezzük úgy, hogy nem húzhatjuk ki magunkat és lehetünk partnere egy francia vagy német nemzetnek? A lakosság nagy részének miért a napi megélhetésen kell, hogy aggódjon és miért a végeláthatatlan csekkötegekkel kell szélmalomharcot vívnia, nyugdíjasainkat miért nem illeti

meg a lehetőség, hogy egy életen át végzett munkájukat követően kétféle nyelven éljék meg öreg napjaikat?

Miért van az, hogy papíron az országunk 22 éve már teljesen szabad és azóta csak azt halljuk, hogy minden egyre rosszabb? Őseink egykor azért ragadtak kardot, mert bíztak abban hogy jönni fog egy jobb kor, mely után buzgó imádság epedez majd százezrek ajakán.

Én szentül hiszem, hogy ez a kor el is fog jönni.

A magyar nép az elmúlt évtizedekben sok megpróbáltatáson jutott túl és valahol a sok igazságtalanság során elfogyott a hite.

Az elmúlt évtizedek gyötrelmei eredményül mostanra oda jutottunk, hogy elfelejtettünk hinni, pedig a népünk legnagyobb ereje ez. A változás ellenfelei magatehetetlen, tartás és akarat nélküli, lézengő, mankóra és istápolásra szoruló, szomorú alakokat gyúrnak az egyébként életvidám és tetterős magyarokból.

Mostanra eljutottunk odáig, hogy azt mondtuk, kerül amibe kerül, megérdemljük őseink örökségét és itt az ideje, hogy egy szabad, pénzügyileg független, gazdaságilag kiegyensúlyozott Magyarországon éljünk mindannyian.

Hogy mennyi idő alatt tudjuk elérni céljainkat? Azt javaslom, ne azt számoljuk, hogy mennyit kell még arra várni... Én azt mondom, hogy az odavezető útnak is szépnek kell lennie. Ha tartósan össze tudunk fogni és a szomszéd a kert végében újból beszél a szomszédal, a jómódú segíti a szegényt, a nyugdíjas átadja az élete során szerzett tapasztalatait az egyetemistának és azt keressük, hogy hogyan lehetne ezt a világot újból széppé tenni és hogyan lehetünk abban hasznosak, akkor az ebben az összefogásban rejlő erő széppé is fogja tenni az odavezető utat.

Adjunk ma tiszteletet a bátraknak, akiket a szeretet vezetett, a haza szere-

tete, mert tudták, gyűlölködésre hazát építeni nem lehet. Akik cselekedtek akkor is, amikor mások intették őket, cselekedtek, amikor tudták, hogy nincs több elveszthető idő, cselekedtek, amikor cselekedni kellett.

Ezért csak azt kívánhatom, hogy igaz hittel, becsülettel haladjunk előre, magunkért, Magyarországotért...!"

Az ünnepélyességet emelte a Bács megyei Huszárbandérium és Tüzérség, a Kiskun Huszár és Honvéd Hagyományőrző Egyesület lovassággal, ágyús tüzérséggel tartott bemutatója, melyet *Vörösmarty Imre* konferálásával élvezhett a közönség.

Trombita harsogott, dob pergett, hívták csatára a sereget. Ágyúk dörögtek, a lovasok különféle formációkkal, csatajelenetekkel kápráztatták el a közönséget.

A Tűzön-Vízen át Néptánc Egyesület, valamint *Hegedűs Gergely* és barátai műsorát megelőzően Szulyovszky László kopjafájánál díszortúzzal tisztelegtek a nagyszerű erdész emléke előtt.

Külön köszönet illeti *Varga Mónikát*, aki hosszú évek óta hűséges műsorvezetője az ünnepségnek.

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**

